

Til § 10

Bestemmelsen fastlægger hæftelsesreglerne, hvis et betalingsmiddel misbruges, dvs. anvendes af en person, som ikke er berettiget til at anvende betalingsmidlet. Bestemmelsen erstatter betalingskortlovens §§ 21 og 26 e.

Der er med forslaget gennemført fælles hæftelsesregler for alle betalingsmidler omfattet af loven.

Bestemmelsen gælder kun for forudbetalte betalingsmidler, hvis der på betalingsmidlet kan opbevares værdier, der overstiger 3.000 kr., eller hvis det forudbetalte betalingsmiddel kan genoplades automatisk, jf. § 2 stk. 1. Denne sondring mellem forskellige typer forudbetalte betalingsmidler er fundet nødvendig, da betalingskortlovens hæftelsesregler ikke tog hensyn til de forudbetalte betalingsmidlers særlige karakter.

Forudbetalte betalingsmidler har som udgangspunkt en beskeden værdi og er samtidig udformet således, at alle og enhver kan benytte betalingsmidlet. Da forudbetalte betalingsmidler således har en stor lighed med kontante penge, er der som udgangspunkt ikke behov for at have særlige hæftelsesregler for misbrug af forudbetalte betalingsmidler. Hertil kommer, at der i disse systemer typisk ikke er nogen mulighed for at spærre disse betalingsmidler.

Anderledes stiller det sig med de forudbetalte betalingsmidler, der kan rumme store værdier, eller hvor der kan ske automatisk genopladning. Kan et betalingsmiddel opbevare værdier på adskillige tusinde kroner, har brugeren en berettiget interesse i at kunne spærre betalingsmidlet, således at det ikke tømmes for værdier, og et erstatningskort eventuelt kan udstedes. Ønsker en udsteder at udstede betalingsmidler, som kan indeholde store kontante værdier, må udstederen påtage sig samme ansvar for misbrug mv., som gælder for almindelige betalingsmidler. Det er derfor fundet rimeligt at underkaste disse betalingsmidler den hæftelsesfordeling, som bestemmelsen er udtryk for. På samme måde må bestemmelsen finde anvendelse på et forudbetalt betalingsmiddel, hvis der kan ske automatisk genopladning.

Til stk. 1

Ved sammenskrivningen af betalingskortlovens bestemmelser er det fundet rigtigst at placere den grundlæggende regel om udstederens hæftelse som stk. 1.

Til stk. 2

Selvrisikoreglen på 1.200 kr. i stk. 2 er med en sproglig tilretning identisk med betalingskortlovens § 21, stk. 1, og § 26 e, stk. 1. Bestemmelsen finder kun

anvendelse, når der ved misbruget er anvendt den personlige, hemmelige kode, som brugeren var udstyret med.

Det forudsættes som tidligere, at selvrisikoen ikke vil blive gjort gældende af en udsteder over for en bruger i situationer, hvor det vil være klart stødende at lade brugeren hæfte, fx når betalingsmidlet og koden er fratvunget brugeren ved anvendelse af vold eller trussel om vold.

Til stk. 3

Som en konsekvens af sammenskrivningen af betalingskortlovens § 21 og § 26 e er det fundet hensigtsmæssigt at foretage en sondring i stk. 3 og 4 mellem, om brugeren har foretaget betalingen ved hjælp af en PIN-kode eller en underskrift. Den samlede hæftelse efter disse regler vil ikke kunne overstige 8.000 kr., medmindre misbruget må rubriceres under stk. 6.

Stk. 3 omhandler de tilfælde, hvor der ved misbruget er benyttet en til betalingsmidlet hørende personlig, hemmelig kode. Stk. 3 finder kun anvendelse, hvor et betalingsmiddel har en sådan kode, og hvor koden har været anvendt i forbindelse med misbruget. Reglen finder således for det første anvendelse på de betalingssystemer, der fungerer uden kort, men med en kode. Reglen finder for det andet også anvendelse i de tilfælde, hvor et fysisk betalingsmiddel kan anvendes både med kode og med underskrift, som det er tilfældet med et Dankort. Men stk. 3 anvendes da kun på det misbrug, der er sket ved anvendelsen af koden. Er der tillige sket et misbrug af betalingsmidlet ved benyttelse af en falsk underskrift, skal dette misbrug vurderes ud fra reglen i stk. 4.

Er der til et betalingsmiddel knyttet en personlig, hemmelig kode, er det af afgørende betydning for at hindre andres uberettigede brug af betalingsmidlet, at koden behandles som fortrolig og ikke røbes for andre. Koden er således nøglen til benyttelsen af betalingsmidlet. Brugeren må derfor ikke overlade eller oplyse koden til andre. Det er derfor ikke afgørende for hæftelsen efter stk. 3, om brugeren har overladt selve det fysiske betalingsmiddel (fx et betalingskort) til en anden person, idet det er koden, der er den egentlige sikkerhed i systemet.

De tilfælde efter stk. 3, nr. 1-3, hvor brugeren hæfter, omhandler alene *brugers* manglende påpasselighed ved omgangen med koden. Bestemmelsen understøtter herved, at der er tale om en personlig, hemmelig kode, som ikke må overdrages til eller bruges af andre. Bestemmelsen indeholder derfor ikke udtrykkelige regler om, hvorledes en anden person skal agere, hvis denne person har fået oplyst koden af bruge-